
LENTE 2020

Grasser dan groen, de sappige weide
Boterder dan geel de bloemen op lange stelen
Roder dan vuur de rozen, wier blaadjes klapperen.
Vrolijk, ongeplukt de bloemen, blauw,
wachtend op het ingezaaide koren.
Streeploos de lucht, wolken die kunst maken
en stil, verstild, als op zondagmorgen,
piepen gewichtloos de kuikens uit het ei.

In de wereld van de mensen speelt
zwarter dan git, ziekte en de eenzame dood.
Geen gezichten, geen handen,
Er is gemis aan dragende armen, lieve woorden,
Er zijn ingehouden kussen, strelingen ontbreken,
handen die elkaar niet raken, niet aanraken.

Hoe los te laten zonder een laatste vast houden?

Om je heen, afstand, quarantaine,
Oudere mensen die elkaar niet ont-moet-en,
Verlaten speelpleinen, ontzield, lege straten,
onzichtbaar, de spelende kinderen, hun roepen en lachen
geen collega's op de werkvloer,
de bekenden uit de buurt, de vrienden van ver
de verzorgende die thuis kwam, de jongen aan de kassa.
Drukkend, de pijn van mensenaftand,

Geen mens die je vasthoudt,
overeind houdt je de muur,
die niet omvalt
en stut en steunt,
maar koud is en versteend.

Af en toe een gesproken woord, de telefoon,
Een ander die aan je denkt, woorden die raken,

Maar toch, en toch, ja toch...
met de tijd, met wat op ons toe komt,
als de lente verglijdt in zomer.

gaat het graan weer groeien
Zullen de bloemen opnieuw geuren
Zien mensen elkaar, anders opnieuw vertrouwd.
De rouw die was vertraagd en gedempt,
schiets los, de graven ontvangen hun warme bloemen.

De piepvogels zijn uitgevlogen,
Zonnewarmte op ons lijf.
Reservekusjes worden opgewangd,
lijfliefde zal stromen.

Als de blommen in de wei
Boterder dan geel
Grasser dan groen,
Zwarter dan wit,
Witter dan zwart

Dieprood, in de gouden namiddag.

TOOS NOWACKI
